

Trenta-cinc polles

Un relat de: [Tanganika](#)

'La meva estimada 35', així encetava la carta, enviada via tradicional, lliurada a l'estafeta de correus, estafa no tan petita de conreus de diners que inflaven encara més les arquas dels paràsits xupòpters al poder en aquell poder. Així ho hauria segur, seguríssim, expressat l'àvia Octàvia, qui morí després de fer una novena d'herbes per als ronyons que resulta que eren per als penellons, ella que tenia aquells òrgans, aquelles mongetes fotudes, fotudetes, en part per ser zodiacalment del signe balança. Sospirà, l'Arjova, amb un somrí precíós per a la traspassada, que l'havia pujat -i elevat (quines històries que s'empescava, que contava!)- i exquisidament transferit sabor i olor de fruita del bosc, qualitats que ella posseïa i que no podia pas endur-se'n a l'espai de calma absoluta i extàtica.

L'Arjova, en llegir 'Trenta-cinc polles' es posà de malhumor. Ja hi tornava! L'Himaló no es guariria, no s'arreglava aquell mal. Com gosava?

-Prou, estic exhausta, i hi torna i hi torna!- mig cridà sota un arbre de procedència brasilera, en plena floració. Mirà enlaire: el rosa poblava el tros de cel que la capçada ocupava. Aquell cromatisme suau, com imprès per una esponja, combinant-s'hi les fosques ramificacions. Pulmons aeris. El cervell de la dona saltà relacionalment al tema esotèric dels guies espirituals.

-Què, ara em ve aixòoo?

Canalitzà l'ira pel correu amb la poesia de la imatge arborícola amb el sarcasme:

-I ara serà que l'arcàngel Gael el condueix...o que l'àngel Nael li xiuxiueja...o el protoàngel Sael l'assessora...o el guiàngel Pael li confessa...o l'espiriàngel Mael li inspira...

Abstreta amb aquell atac d'incontinència verbal no s'adonà que s'engegaven els aspersors del parc. L'edifici de correus, darrere, d'aspecte deplorable, envejà la regada també netejadora de mig matí, tot i que impròpia horàriament: el jardiner els havia fet anar amb retard (ho feia manualment, no era de programar-los) perquè s'havia entretingut dolçament embriagant-se amb el perfum d'entre rosa i canelons d'espínacs dels baixos de la nòvia de torn.

Ben dutxada, regalimant, l'Arjova, amb el foli i el sobre xopats a les mans, va fer-ne una pilota tova que encistellà a la paperera més pròxima, amb èxit. Se sentí alliberada i desprenent flaire de fruita boscana que aprenia a protegir-se amb punxes, móra d'esbarzer. L'Himaló, l'home-animaló un pèl grotesc s'hauria d'empassar les revelacions còsmiques gens còmiques sobre ella, encegat en percepcions que no consideraria mai errònies, vulnerant la intimitat legítima d'ella, la seva veritat.

-El cervell...com puteja! Computadoreja, s'espatlla! -volgué treure's amb aquella observació la pena que li oprimia l'estómac. S'estimava l'Himaló i, no obstant, mai podrien conviure. Els gelos infundats i el muntar-se pel-lícules...no podia pas perdonar-li.

"La meva estimada, estimadíssima 35, sí, aquest és el nombre de polles, em diu el meu esperit guia, que en el que duem d'estiu has àvidament engolit, seguint la precocitat que m'ha estat revelada que vas tenir. Te les has fotut per l'excel·lent vagina, on s'hi està com a tots els cels junts, estimada, estimadíssima meva. Estic duent a terme un exercici de tolerància amb tu. T'estimo. Oh, m'arriba que ja són 37...Tu sabràs si vols contraure una malaltia venèria, tu sabràs, floreta que atrau borinots arreu on es mostra, tu sabràs. Cap com jo, ja ho saps, no trobaràs, que t'he tractat tan bé...et compraré tot el que vulguis, estimada...42? I no em dius res?
Himaló"

Aquell nom postís enginyós com si formés part d'una magnífica serralada, no obstant, li va fer emetre un somrí mig ganyota i tot seguit exclamà:

-Hem partit lluna!

I a plorar. El cel, al vespre, efectivament, ensenyava mig satèl·lit, la meitat perfecta i precisa. Una bufada de vent resseguí el coll de l'Arjova, fent d'intangible bufanda que li abrigava un centre d'emocions, aquell espai dins la gola, alhora que li destibava.

-Tu, Himaló, que m'enyores, que t'aferres, que pateixes, que esperes resposta...Sembla que et castigui que

estigui així, així, així sense dir-te res...

T'arriba, eh, t'arriba tot això? O et fa sumar polles? T'arriba bé, això? Idiota, et diria, i no. Ni boig ni malalt. Quina maledicció duus adossada, per què tens aquesta part de programació alterada?

I afegí 'amor meu' sense pronunciar, des de molt endins. Els estels van piscar sincronitzadament, corroborant-ho, tants com eren.

-Aquests tenen ales i no són àngels, Himaló. Hi veuràs els becs, els angles, tu? No, que viuen en aigües universals manses com...polles d'aigua.